

Nejvyšší státní zastupitelství

Jezuitská 4
660 55 Brno

V Praze dne 5. února 2014

Oznamovatel: **BSP Lawyer Partners a.s.**
IČ: 27218660,
se sídlem Praha 3 - Nagano Office Center, K červenému dvoru
3269/25a, PSČ 130 00,
společnost zapsaná v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem
v Praze, oddíl B, vložka 9787,
zastoupený JUDr. Daniel Paľkem, Ph.D., předsedou představenstva

**Oznámení o skutečnostech, které by mohly odůvodňovat
podezření či nasvědčovat tomu, že mohl být spáchán trestný čin.**

Jednou

Přílohy:

- *dle textu*

I.

Oznamovatel BSP Lawyer Partners a.s., IČ: 27218660, Praha 3 - Nagano Office Center, K červenému dvoru 3269/25a, PSČ 130 00 (dále také jen „**BSP**“ či „**oznamovatel**“), je akciovou společností zapsanou do obchodního rejstříku dne 9. 2. 2005. Oznamovatel zastupuje zájmy klientů, kteří uplatňují na bankách podnikajících v České republice nároky na vydání bezdůvodného obohacení z titulu neoprávněně inkasovaných bankovních poplatků za vedení a správu úvěru (úvěrového účtu).

Oznamovatel tímto podává dle ust. § 158 odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**trestní řád**“) toto své oznámení, kterým oznamuje skutečnosti, které by mohly odůvodňovat podezření či nasvědčovat tomu, že JUDr. Michalem Holubem, místopředsedou Obvodního soudu pro Prahu 5 jako i dalšími osobami, především v postavení předsedy tohoto soudu, mohl být spáchán některý trestný čin a dává podnět k prověření těchto skutečností.

II.

Vysvětlení skutkového stavu

K Obvodnímu soudu pro Prahu 5 bylo v případech klientů, nad jejichž zájmy oznamovatel bdí, dosud proti bankám podáno 4.427 žalob na vydání bezdůvodného obohacení. Celková žalovaná částka činí 24,838.182,- Kč bez příslušenství. Jedná se o sumu bankovních poplatků (nejčastěji poplatky za správu úvěru), které banky neoprávněně od klientů BSP vybraly. Oznamovatel není s to specifikovat, v kolika soudních řízeních vedených JUDr. Holubem již bylo rozhodnuto ve věci samé, ani to, v kolika případech byly žaloby zamítnuty, neboť s ohledem na skutečnost, že v těchto řízeních je zpravidla rozhodováno protizákonně bez nařízení ústního jednání, oznamovateli tato skutečnost není známa.

Pro přehlednost oznamovatel níže chronologicky popisuje, jak dosud bylo při vyřizování žalob na vydání bezdůvodného obohacení podaných proti bankám u Obvodního soudu pro Prahu 5 postupováno.

2.1. Rychlé řízení 10 C 49/2013

U Obvodního soudu pro Prahu 5 bylo dne 5. 12. 2012 zahájeno řízení 25 C 261/2012, ve kterém se žalobce domáhal vydání bezdůvodného obohacení ve věci bankovních poplatků proti žalované Hypoteční bance, a.s. Věc rozhodoval soudce JUDr. Martin Šalamoun. V této věci bylo nařízeno jednání na 26. 3. 2013, 9. 4. 2013 a 18. 4. 2013. Na posledním z těchto jednání bylo vydáno rozhodnutí ve prospěch žalobce, které nabylo právní moci dne 25. 4. 2013.

Ve skutkově obdobné věci bylo u Obvodního soudu pro Prahu 5 zahájeno dne 3. 4. 2013 další řízení 10 C 49/2013. Věc rozhodoval soudce JUDr. Michal Holub. V tomto řízení bylo nařízeno pouze jednání za účelem vyhlášení rozsudku na 27. 5. 2013, tedy v době kratší 8

týdnů od podání žaloby. Rozsudek ve prospěch žalované Československé obchodní banky, a.s. nabyl právní moci dne 5. 6. 2013.

2.2. Změna rozvrhu práce a zřízení senátu 49 C

Změnou č. 11 rozvrhu práce Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne **3. 7. 2013** došlo s účinností od 8. 7. 2013 ke zřízení senátu 49 C se specializací „*vrácení bankovních poplatků*“. Změnou č. 12 rozvrhu práce Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne **22. 7. 2013** bylo rozhodování ve věcech občanskoprávního rejstříku 49 C přiřazeno JUDr. Michalu Holubovi.

V době přijetí změny č. 12 rozvrhu práce (22. 7. 2013) byl znám pozitivní právní názor JUDr. Martina Šalamouna i negativní právní názor JUDr. Michala Holuba na právní problematiku bankovních poplatků, neboť tyto dva soudci již ve věci rozhodli. U Obvodního soudu pro Prahu 5 pracuje více soudců, kteří v této věci dosud nerozhodovali. I přes výše uvedené byl k rozhodování problematiky bankovních poplatků přidělen soudce JUDr. Michal Holub, který je současně místopředsdou soudu. Tím došlo k porušení ústavní zásady zákonného soudce účelovým a libovolným ad hoc zřízením specializovaného senátu speciálně ustanoveného pouze pro vrácení bankovních poplatků a jeho přidělením předem vybranému soudci, místopředsdovi soudu, jehož právní názor na řešenou problematiku byl znám. Tím byli vyloučeni z rozhodování věcí ostatní soudci, kteří by je jinak rozhodovali, nebýt předmětné změny rozvrhu práce. Pouze zdánlivá transparentnost a pevnost přidělování věcí podle specializace soudců jsou tu v poloze, kdy dochází k převrácenému důrazu na specializaci soudce, který se de facto specializuje na konkrétní případy týkající se určeného počtu žalovaných bank. Věcný rozsah speciálně zřízeného senátu je zaměřený ad hoc tj. na konkrétní případy včetně těch, které již byly přidělené před jeho zřízením jako návrhy na vydání elektronického platebního rozkazu do registru CEPR (centrální evidence platebních rozkazů), přičemž v těchto řízeních, v případě nevydání elektronického platebního rozkazu mělo dojít podle instrukce MS ČR 505/2001-Org., kterou se vydává vnitřní a kancelářský řád pro okresní, krajské a vrchní soudy, k jejich převodu do rejstříku C, tzv. novým zápisem, avšak tak, aby z důvodu přidělení ve smysle § 42 odst. 2 zákona č. 6/2002 Sb. o soudech a soudcích byli rozdělené ve stanovených poměrech vždy postupně mezi soudní oddělení rejstříku C. Je nezbytné připomenout, že JUDr. Holub byl od 1. 11. 2012 výlučným soudcem pro všechny řešitelské kolektivy CEPR. Z výše uvedeného vyplývá, že v červnu 2013, kdy byl vytvořen specializovaný senát pro vrácení bankovních poplatků, JUDr. Holub přesně věděl v jakých poměrech se, v případě nevydání elektronických platebních rozkazů, budou již registrované věci v CEPR novým zápisem rozdělovat mezi soudní oddělení rejstříku C. Z registru CEPR bylo evidentní, že JUDr. Holub jako výlučný soudce tohoto registru byl jako jediný oprávněn k vydávání závazných pokynů vyšším soudním úředníkům na vyřízení návrhů na vydání elektronického platebního rozkazu týkajícího se vrácení bankovních poplatků. Vzniká tak podezření, že JUDr. Holub rovněž jako místopředsda OS pro Prahu 5 (včetně již uvedeného postu výlučného soudce registru CEPR) ovlivnil předsedu soudu a dosáhl změny rozvrhu práce spočívající ve vytvoření specializovaného soudního oddělení pro vrácení bankovních poplatků právě z důvodu, aby mohl splnit závazek vyslovený ve svém rozhodnutí ve věci ze dne 27. 5. 2013, kdy výslovně uvedl, že není možné očekávat, že soudy budou hromadně podléhat různým populistickým trendům, které jsou momentálně v určitém

čase ve společnosti dočasně populární. Registr CEPR pod vedením JUDr. Holuba, po výše uvedené rozhodnutí, zásadně nevydával rozhodnutí o nevyhovění návrhu elektronického platebního rozkazu a nevykonával převody nevyhověných návrhů ve věci vrácení bankovních poplatků do rejstříku C, kdy by tyto rozdělil mezi všechny oddělení rejstříku C v stanovených poměrech vždy postupně. Po 3. 7. 2013 však začal nevyhověné návrhy na vydání elektronických platebních rozkazů převádět do rejstříku C, avšak opět bez toho, aby vydal usnesení o takovémto nevyhovění. JUDr. Holub si tak nechal převést věci, které řešil jako soudce vykonávající dohled nad vyššími soudními úředníky vyřizujícími návrhy na vydání elektronických platebních rozkazů ve věci vrácení bankovních poplatků, do „svého“ specializovaného soudního oddělení 49 C, aby podle našeho názoru vyloučil rozdělení této agendy mezi všechny soudní oddělení rejstříku C. Jiný důvod se logicky nenabízí. Potřeba však uvést, že institut tzv. nového zápisu věci návrhu na vydání elektronického platebního rozkazu je sám o sobě na hraně ústavnosti, protože ve smyslu práva na zákonného soudce je potřebné předně dodržet požadavek §42 odst. 2 zákona č. 6/2002 Sb. o soudech a soudcích na to, aby v den, kdy věc soudu došla, byla nepochybné, do kterého soudního oddělení náleží, což, v případě tzv. nového zápisu převodem věci do registru CEPR do soudního oddělení rejstříku C, není splněné, protože v tomto případě je soudní oddělení s určeným soudcem určené v jiném čase, než v den, kdy věc došla soudu. JUDr. Holub spolu s předsedou soudu zasáhli, v případě již došlých věcí na soud, tak, že jejich očekávaný převod rozdělením mezi více soudních oddělení rejstříku C nahradil jejich převodem do jediného soudního oddělení rejstříku C.

2.3. Stažení věcí senátem 49 C napadlých na soud před jeho zřízením

Návrh na vydání elektronického platebního rozkazu EPR 125337/2013 podaný dne 3. 5. 2013 byl dne 4. 7. 2013 převeden pod sp. zn. 49 C 5/2013. Návrh na vydání elektronického platebního rozkazu EPR 129407/2013 podaný dne 7. 5. 2013 byl dne 8. 7. 2013 převeden pod sp. zn. 49 C 17/2013. Návrh na vydání elektronického platebního rozkazu EPR 181534/2013 podaný dne 27. 6. 2013 byl dne 4. 7. 2013 převeden pod sp. zn. 49 C 3/2013. K obdobnému postupu došlo rovněž u řady dalších návrhů. Všechny tyto návrhy na vydání elektronického platebního rozkazu se týkaly problematiky vrácení bankovních poplatků a měly být rozhodovány zákonnými soudci dle rozvrhu práce platného v době podání návrhu.

V rozporu s rozvrhem práce a s právem na zákonného soudce si tak senát 49 C atrahoval případy, které napadly k soudu v době před jeho zřízením.

Daným postupem tak došlo k tomu, že věci, které v den podání žaloby měly připadnout konkrétnímu soudci (zákonnému soudci) byly dodatečně, po přijetí změny č. 11 rozvrhu práce, přiděleny soudci JUDr. Michalu Holubovi. Tedy předem zvolenému a vybranému soudci, jehož právní názor na řešenou problematiku byl již předem znám. Zajímavá je i ta skutečnost, že specializace na úrovni návrhů na vydání elektronických platebních rozkazů ve věci vrácení bankovních poplatků není nezbytná, jelikož JUDr. Holub je soudcem pro všechny návrhy na vydání elektronických platebních rozkazů, i když by bylo vhodné i v daném případě (když je to dle předsedy soudu a JUDr. Holuba vhodné v případě nevyhovění těmto návrhům) zřídit specializované soudní oddělení CEPR, které by se zabývalo návrhy na vydání elektronických platebních rozkazů ve věci vrácení bankovních

poplatků. Co je lepší důkaz toho, že vytvoření specializovaného soudního oddělení 49 C na vrácení bankovních poplatků je účelové ad hoc řešení pro kontrolu těchto případů JUDr. Holubem jako to, že v případě návrhů na vydání elektronických platebních rozkazů ve věci vrácení bankovních poplatků, takovou specializaci na elektronické platební rozkazy ve věci vrácení bankovních poplatků předseda soudu nevytvořil zřízením specializovaného soudního oddělení registru CEPR se zaměřením na vrácení bankovních poplatků. V případě, že tato specializace byla nevyhnutelná po převodu věcí do rejstříku C, proč nebyla nevyhnutelná již v registru CEPR a ani není? Logická odpověď je jen jedna: protože není nezbytné se specializovat tam, kde je věc přidělena JUDr. Holubovi v rámci jedinečného registru CEPR, který se zřizuje pro vyřizování všech návrhů na elektronické platební bez ohledu na to zda se týkají vrácení bankovních poplatků nebo ne.

Takový postup je v rozporu s ústavním zákazem ustanovování soudů k té které konkrétní věci a porušuje také ústavní příkaz, aby osoba soudce byla určena pro typové případy předtím, než je podán konkrétní návrh, jímž jsou určeni účastníci řízení (srov. komentář k čl. 38 odst. 1 Listiny, Wagnerová a kol., Listina základních práv a svobod, Praha: Wolters Kluwer, 2012, s. 790).

2.4. Nevydání elektronického platebního rozkazu a doměření soudního poplatku

JUDr. Michal Holub jakožto předseda senátu 49 C nevydal k návrhu žalobce žádný elektronický platební rozkaz, ačkoliv byly splněny zákonné podmínky pro jejich vydání. Tento postup nijak neodůvodnil. Následně vyzval žalobce k doplnění skutečností, které již byly součástí žalobního návrhu a přiložených listin (např. usnesením 49 C 5/2013-12 vyzval žalobce k uvedení, „za jaké měsíce žalovanou vyzval k zaplacení částky výzvou ze dne 21. 12. 2012“, když v předmětné výzvě bylo uvedeno: „Klienti proto na bance uplatňují vrácení všech poplatků uhrazených bance přede dnem zaslání této výzvy. Jde o platby ve výši 150,- Kč uskutečněné od srpna 2003 do června 2011.“).

V důsledku nevydání elektronického platebního rozkazu doměřil JUDr. Michal Holub žalobcům soudní poplatek za návrh na zahájení řízení do výše 1.000,- Kč. Takový postup byl nesprávný, neboť pokud soud dospěl k závěru, že návrh na vydání elektronického platebního rozkazu nespĺňoval zákonem stanovené náležitosti, byl neurčitý nebo byl nesrozumitelný, měl jej za předpokladu, že pro tyto vady nešlo pokračovat v řízení, odmítnout usnesením dle § 174a odst. 4 o.s.ř. Pokud byl návrh na vydání elektronického platebního rozkazu bezvadný, měl elektronický platební rozkaz vydat (viz např. usnesení Městského soudu v Praze č.j. 95 Co 8/2013-33 nebo č.j. 91 Co 9/2013-27). Zákonem neupraveným postupem, ke kterému se bez jakéhokoliv odůvodnění uchýlil, se JUDr. Michal Holub dopustil libovůle.

2.5. Absence rozhodnutí o osvobození od soudních poplatků

JUDr. Michal Holub, jakožto předseda senátu 49 C, se nezabýval žádostí žalobce o částečné osvobození od soudních poplatků a rozhodl ve věci (srov. např. věc 49 C 282/2013), ačkoliv do rozhodnutí o takové žádosti není oprávněn činit další procesní úkony (srov. R 22/1971). Své rozhodnutí nepřihlížet k žádosti o částečné osvobození od soudních poplatků zdůvodnil

tím, že dle § 41a odst. 2 o.s.ř. soud nepřihlíží k podmíněným úkonům účastníků řízení. Podmíněnost úkonu spatřoval v tom, že žalobce trval na vydání elektronického platebního rozkazu a „pro případ jeho nevydání“ žádal o osvobození od doměřeného soudního poplatku.

Návrh žalobce na osvobození od soudního poplatku nebyl návrhem podmíněným, ale eventuálním. Tedy návrhem, jak má soud postupovat v případě, že soud nevyhoví jeho návrhu na vydání elektronického platebního rozkazu a uloží mu povinnost doplatit soudní poplatek. Pokud by byl právní názor JUDr. Holuba správný, bylo by vyloučeno podávat soudu alternativní a eventuální návrhy, které jsou dosud běžné.

2.6. Vydání rozhodnutí bez zaplacení soudního poplatku

JUDr. Michal Holub jakožto předseda senátu 49 C vydal usnesení ukládající povinnost zaplatit doplatek soudního poplatku až po rozhodnutí ve věci samé (např. ve věci 49 C 282/2013 doměřil soudní poplatek dne 30. 12. 2013, zatímco ve věci vydal rozsudek již dne 16. 12. 2013). Takový postup je v rozporu se zákonem, neboť zaplacení soudního poplatku se řadí mezi podmínky řízení a dle § 104 odst. 2 o.s.ř. sice soud může při odstranitelném nedostatku podmínky pokračovat v řízení, ale nesmí rozhodnout o věci samé.

2.7. Rozhodnutí bez nařízení jednání

JUDr. Michal Holub jakožto předseda senátu 49 C rozhoduje ve věci samé bez nařízení jednání, aniž by pro to byly splněny podmínky § 115a o.s.ř. Dle § 115a o.s.ř. není třeba nařizovat jednání, jen pokud se účastníci práva účasti na projednání vzdali nebo s takovým postupem souhlasili. V předmětných věcech (jako je např. 49 C 5/2013 nebo 49 C 282/2013) však účastníci řízení nebyli dotázáni ohledně nařízení jednání, ani nebyli vyrozuměni o době jednání za účelem vyhlášení rozsudku. Tato doba byla navíc stanovena na ne zcela obvyklou hodinu: např. 30. 12. 2013 v 07:36 v řízení 49 C 5/2013 nebo 16. 12. 2013 v 7:55 v řízení 49 C 282/2013.

2.8. Nepřerušování řízení, ač dané otázky posuzuje Ústavní soud

JUDr. Michal Holub jakožto předseda senátu 49 C zamítá bez jakéhokoliv odůvodnění návrhy na přerušování řízení (srov. např. usnesení č.j. 49 C 259/2013-71). Tyto návrhy byly podány dle § 109 odst. 2 písm. c) o.s.ř. z důvodu řízení o ústavních stížnostech, ve kterých jsou řešeny otázky, které senát 49 C zodpovídá v odůvodnění svých rozsudků. Ostatní obvodní soudy k takovým návrhům v obdobných věcech většinou řízení přerušují.

Jedinou procesní obranou proti takovému postupu je podání ústavní stížnosti, neboť procesní předpisy nedovolují podání odvolání. Postup JUDr. Michala Holuba je v rozporu se zásadou hospodárnosti a bez viny žalobce povede k zahlcení Ústavního soudu ústavními stížnostmi stejného typu. Tomu chtěl žalobce podáním návrhu na přerušování řízení zabránit.

2.9. Přiznání náhrady nákladů právního zastoupení bance, které nebyla zastoupena advokátem.

V rozhodované věci 49 C 2186/2013 nebyl odpůrce - banka zastupovaný právním zástupce. I přes tuto skutečnost JUDr. Holub přiznal rozsudkem ze dne 16. 12. 2013 bance náklady právního zastoupení ve výši 4356 Kč, dokonce v odůvodnění výroku uvedl, že odpůrce – banka je zastupovaná „JUDr. Tomášem Jírou, advokátem se sídlem Tychonova 3, Praha 6“. Dne 14. 1. 2014 usnesením 49 C 2184/2013-44 v rámci opravy „zřejmé nesprávnosti“ vypustil povinnost náhrady nákladů právního zastoupení z rozsudku jak z výroku, tak z odůvodnění. V opravném usnesení však opomenul uvést, že na tuto „zřejmou nesprávnost“ ho musel upozornit právní zástupce navrhovatele.

Důkazy:

- *Rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 sp. zn. 25 C 261/2012 ze dne 18. 4. 2013*
- *Rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 sp. zn. 10 C 49/2013 ze dne 27. 5. 2013*
- *Rozvrh práce Obvodního soudu pro Prahu 5 (dostupný na www.justice.cz)*
- *Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 č.j. 49 C 5/2013-12 ze dne 8. 8. 2013*
- *Výzva k vydání bezdůvodného obohacení ze dne 21. 12. 2012*
- *Usnesení Městského soudu v Praze č.j. 95 Co 8/2013 – 33 ze dne 14. 10. 2013*
- *Usnesení Městského soudu v Praze č.j. 91 Co 9/2013 – 27 ze dne 21. 10. 2013*
- *Rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 sp. zn. 49 C 282/2013 ze dne 16. 12. 2013*
- *Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 č.j. 49 C 282/2013 – 67 ze dne 30. 12. 2013*
- *Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 č.j. 49 C 259/2013 – 71 ze dne 16. 12. 2013*
- *Rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 č.j. 49C 2186/2013-37 ze dne 16.12.2013*
- *Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 č.j. 49C 2186/2013-44 ze dne 14.1.2013*

III. Povinnosti soudce

3.1. Právo na zákonného soudce

Podle čl. 38 odst. 1 věta první Listiny základních práv a svobod vyhlášené pod č. 2/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*Listina*“), platí:
„*Nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci.*“

Ústavní soud k tomu ve svém nálezu ze dne 20. 4. 2011, *sp. zn. IV. ÚS 1302/10*, judikoval:
„*Nejprve nutno říci, že Ústavní soud v řadě svých rozhodnutí interpretoval obsah základního práva na zákonného soudce dle čl. 38 odst. 1 Listiny i v širším kontextu. Konstatoval, že zmíněný ústavní imperativ se sluší pokládat za zcela neopominutelnou podmínku řádného výkonu té části veřejné moci, která soudům byla ústavně svěřena; ten totiž na jedné straně dotváří a upevňuje soudcovskou nezávislost, na straně druhé pak představuje pro každého účastníka řízení stejně cennou záruku, že k rozhodnutí jeho věci jsou povolávány soudy a soudci podle předem daných zásad (procesních pravidel) tak, aby byla zachována zásada pevného přidělování soudní agendy, a aby byl vyloučen - pro různé důvody a rozličné účely - výběr soudů a soudců "ad hoc".*

*Právě z toho důvodu kromě procesních pravidel určování příslušnosti soudů a jejich obsazení jako garance proti možné svévoli je součástí základního práva na zákonného soudce i **zásada přidělování soudní agendy a určení složení senátů na základě pravidel, obsažených v rozvrhu práce soudů.** (srov. kupř. nálezy sp. zn. III. ÚS 232/95, III. ÚS 200/98, III. ÚS 293/98, I. ÚS 93/99, III. ÚS 182/99, II. ÚS 105/01, III. ÚS 29/01, IV. ÚS 307/03, I. ÚS 722/05, III. ÚS 2853/07, II. ÚS 1191/08 a další).“*

Právo na zákonného soudce je jednou z ústavních garancí spravedlivého procesu. Pravidla přidělování věcí mají být dána dopředu, aby bylo vyloučeno účelové přidělování věcí konkrétnímu soudnímu oddělení.

3.2. Rozvrh práce

Podle § 40 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích (dále jen „ZSS“) platí:
„Základem vnitřní organizace soudu jsou soudní oddělení vytvořená podle senátů nebo samosoudců; takto vytvořený počet soudních oddělení odpovídá tomu, jaké počty soudců stanovilo Ministerstvo spravedlnosti (dále jen "ministerstvo") pro každý soud [§ 123 odst. 1 písm. a)].“

Podle § 123 odst. 1 písm. a) ZSS pak platí:

„(1) Ministerstvo vykonává státní správu Nejvyššího soudu a vrchních, krajských a okresních soudů tím, že

*a) zajišťuje chod soudů po stránce organizační, zejména **každoročně stanoví s ohledem na množství projednávaných věcí pro každý soud počty soudců, asistentů, vyšších soudních úředníků, soudních tajemníků, vykonavatelů a dalších zaměstnanců u něj působících; u Nejvyššího soudu je stanoví po dohodě s předsedou tohoto soudu a u ostatních soudů po vyjádření příslušného předsedy soudu,**“*

Podle § 41 odst. 1 a 2 ZSS dále platí:

„(1) Rozdělení jednotlivých věcí, které mají být u soudu projednány a rozhodnuty, do soudních oddělení se řídí rozvrhem práce.

*(2) Rozvrh práce vydává na období kalendářního roku předseda soudu po projednání s příslušnou soudcovskou radou; rozvrh práce musí být vydán nejpozději do konce předchozího kalendářního roku. V průběhu kalendářního roku může předseda soudu **po projednání s příslušnou soudcovskou radou** rozvrh práce změnit, **jen jestliže to vyžaduje potřeba nového rozdělení prací u soudu.**“*

Podle § 42 odst. 2 a 4 ZSS konečně platí:

*„(2) Věci se rozdělují mezi jednotlivá soudní oddělení podle jejich druhu, určeného předmětem řízení v jednotlivé věci, ledaže jde o věci, jejichž povaha nebo význam takové opatření nevyžadují. **Způsob rozdělení věcí musí být současně stanoven tak, aby byla zajištěna specializace soudců podle zvláštních právních předpisů, aby věci, které se projednávají a rozhodují na pobočce soudu, připadly soudnímu oddělení působícímu na této***

pobočce, aby pracovní vytížení jednotlivých soudních oddělení bylo, pokud je to možné, stejné a aby v den, kdy věc soudu došla, bylo nepochybné, do kterého soudního oddělení náleží; je-li v rámci jednotlivých úseků určeno rozvrhem práce více soudních oddělení, rozdělují se mezi ně věci ve stanovených poměrech vždy postupně. Způsob rozdělení insolvenčních věcí musí být dále stanoven tak, aby insolvenční věci dlužníků, kteří tvoří koncern, projednávalo stejné soudní oddělení.

(4) Rozvrhem práce pro příští kalendářní rok nebo změnou rozvrhu práce nesmí být dotčeno rozdělení věcí a, pokud je to možné, ani zařazení soudců a přísedících do jednotlivých soudních oddělení, provedené před jejich účinností. To neplatí, nebyl-li ve věci učiněn žádný úkon nebo došlo-li ke zřízení nového soudního oddělení nebo jeho zrušení.“

Dodržování výše citovaných zákonných ustanovení má zajistit dodržování práva na zákonného soudce. Přidělování věcí se má dít transparentním a předvídatelným způsobem. Oznamovatel má za to, že nelze připustit, aby konkrétní věc byla přidělena na základě pravidel, která byla přijata teprve poté, kdy věc soudu napadla.

3.3. Právní úprava práva na spravedlivý proces

Podle čl. 36 odst. 1 Listiny platí:

„Každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu.“

Stanoveným postupem se rozumí postup stanovený v případě civilního řízení občanským soudním řádem, případně jinými právními předpisy. Oznamovatel však má za to, že stanovený postup nebyl dodržen, a to přinejmenším v oblastech popsanych výše v popisu skutkového stavu. Konkrétní právní úpravu oznamovatel popisuje níže.

3.4. Právní úprava elektronického platebního rozkazu

Podle § 174a o. s. ř. platí:

„(1) Je-li návrh podán na elektronickém formuláři podepsaném uznávaným elektronickým podpisem žalobce a nepřevyšuje-li peněžité plnění požadované žalobcem částku 1 000 000 Kč, soud může vydat na návrh žalobce elektronický platební rozkaz. Tento formulář zveřejní ministerstvo způsobem umožňujícím dálkový přístup.

(2) Návrh na vydání elektronického platebního rozkazu musí kromě obecných náležitostí (§ 42 odst. 4) a náležitostí podle § 79 odst. 1 obsahovat datum narození fyzické osoby, identifikační číslo právnické osoby nebo identifikační číslo fyzické osoby, která je podnikatelem.

(3) Ustanovení § 172 až 174 platí obdobně.

(4) Návrh na vydání elektronického platebního rozkazu, který neobsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti, nebo který je nesrozumitelný anebo neurčitý, předseda senátu usnesením odmítne, jestliže pro tyto nedostatky nelze pokračovat v řízení; ustanovení § 43 se nepoužije.

(5) Elektronický platební rozkaz nelze vydat,

a) pokračuje-li soud v řízení po jeho přerušení, nebo

b) nebyl-li zaplacen poplatek za řízení o vydání elektronického platebního rozkazu splatný podáním návrhu na zahájení řízení ani ve lhůtě soudem k tomu určené.

(6) *Odpor proti elektronickému platebnímu rozkazu lze podat také na elektronickém formuláři podepsaném zaručeným elektronickým podpisem. Tento formulář zveřejní ministerstvo způsobem umožňujícím dálkový přístup.*

Právní úprava elektronického platebního rozkazu má účastníkům řízení usnadnit přístup k soudu. Má vést k rychlejšímu a hospodárnějšímu projednání žaloby (návrhu na vydání elektronického platebního rozkazu).

Pokud soud, jako v dotčených věcech, elektronický platební rozkaz nevydá, doměří soudní poplatek, a začne odstraňovat tvrzené vady žaloby a následně rozhodne, aniž by nařídil jednání, postupuje způsobem, který zákon nepředvídá, resp. neumožňuje.

Soud se tak na jednu stranu vzdá zjednodušeného řízení končícího vydáním elektronického platebního rozkazu nebo odmítnutím návrhu dle § 174a odst. 4 o. s. ř., na druhou stranu v následně probíhajícím řízení postupuje „zjednodušeným“ způsobem – totiž rozhodne bez nařízení jednání.

Dojde tak k zatížení účastníka řízení i soudu (doměřením soudního poplatku, výzvou k odstranění tvrzené vady návrhu) a zároveň nejsou šetřena práva účastníka řízení, když není nařízeno ani jednání. Jsou tedy kombinovány nevýhody obou typů řízení.

Podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2012, *sp. zn. 23 Cdo 1665/2012*, nadto platí: **„V projednávané věci spočívá dovoláním napadené rozhodnutí na závěru, že návrh na vydání elektronického platebního rozkazu je vadný, neboť pro nedostatek vylíčení rozhodujících skutečností je neúplný, schází vymezení období, za něž je dlužné pojistné požadováno, což neumožňuje soudu individualizaci skutku a právní kvalifikaci žalobkyní tvrzeného nároku. Tento závěr shledává dovolací soud nesprávným.**

Z obsahu spisu (ze žaloby na č.l. 1 - 5 a jejich příloh, na které návrh výslovně odkazuje - zejména na bilanci pojistné smlouvy, dále pak z pojistné smlouvy a přípisu zánik pojistné smlouvy) je zřejmé, že žalobkyně se domáhá po žalovaném zaplacení částky 1.788,- Kč a dále kapitalizovaného zákonného úroku z prodlení ve výši 67,96 Kč od 22.2.2011 do 19.8.201 na základě tvrzení, že na základě zániku pojistné smlouvy uzavřené mezi účastníky dne 21.10.2008 - povinné ručení 2008 COMBI číslo 3202013777 pro neplacení pojistného dne

20.1.2011 vzniklo žalobkyni právo na pojistné ve výši 1.788,-Kč za období 21.10.2010 - 20.2.2011, které žalovaný žalobkyni neuhradil.

Jelikož z obsahu návrhu a příloh je nepochybné, čeho a v jakém rozsahu se žalobkyně po žalovaném domáhá, není rozhodnutí odvolacího soudu (i soudu prvního stupně) správné. Soudy obou stupňů pominuly, že žaloba nemusí obsahovat všechna úplná skutková tvrzení a že vylíčení rozhodujících skutečností může mít zprostředkované i původ v odkazu na listinu, kterou žalobce (coby důkazní materiál) připojí k žalobě (návrhu na vydání elektronického platebního rozkazu) a na kterou v textu žaloby (návrhu) výslovně odkáže, je výjimkou ze zásady, že vylíčení rozhodujících skutečností má obsahovat samotná žaloba (§ 79 odst. 1 o. s. ř.).“

Stejný závěr vyplývá též z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2012, *sp. zn. 23 Cdo 2555/2012*.

Oznamovatel tak má za to, že nebyl dán důvod k výzvám k odstranění vad podání.

Podle položky 2 bodu 2. přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů pak platí, že pokud soud platební rozkaz nevydá a pokračuje v řízení, doměří navrhovateli poplatek do výše položky 1 téže přílohy.

3.5. Právní úprava podmíněných procesních úkonů

Podle § 41a odst. 2 o. s. ř. platí:

„K úkonu účastníka, který je vázán na splnění podmínky nebo doložení času, se nepřihlíží.“

Připouští se však možnost uzavření podmíněného smíru – viz Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 644 – dále uplatnit podmíněnou námitku započtení – viz Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník II. § 460 – 880. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2008, s. 1535 – dále pak možnost podání žalob s eventuálním a alternativním petitum apod.

Pokud pak již je úkon posouzen jako podmíněný, uvádí literatura – viz Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, s. 259 – že soud v takovém případě zjistí, zda účastník na podmíněnosti svého právního úkonu trvá.

Oznamovatel tak má za to, že k žádosti o osvobození od soudních poplatků mělo být přihlíženo a soud o ní měl rozhodovat.

Již v rozhodnutí *R 22/1971 (sp. zn. 6 Cz 47/70)* bylo rozhodnuto:

„Pokiaľ súd nerozhodol o návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov, nemožno vyzvať účastníka konania, aby v určenej lehote súdny poplatok zaplatil, alebo dokonca vydať uznesenie o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku.“

3.6. Právní úprava nařízení jednání

Podle § 115 odst. 1 o. s. ř. platí:

„Nestanoví-li zákon jinak, nařídí předseda senátu k projednání věci samé jednání, k němuž předvolá účastníky a všechny, jejichž přítomnosti je třeba.“

Výše citovaným ustanovením je tedy vyjádřena zásada, že ve věci má být nařízeno jednání. Na ústním jednání pak má být účastníkovi řízení umožněno uplatňovat své návrhy, vyjadřovat se k provedeným důkazům, důkazy navrhopat apod. Pokud v předmětných řízeních jednání neměla proběhnout, museli by účastníci s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasit.

Podle § 115a o. s. ř. totiž platí:

„K projednání věci samé není třeba nařizovat jednání, jestliže ve věci lze rozhodnout jen na základě účastníky předložených listinných důkazů a účastníci se práva účasti na projednání věci vzdali, popřípadě s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasí.“

Z rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 6. 4. 2010, *sp. zn. IV. ÚS 941/09*, pak vyplývá, že účastník občanského soudního řízení má nárok na kontradiktorní uplatnění svých návrhů a důkazů:

„Ve své rozhodovací praxi dal (Ústavní soud – pozn. oznamovatele) opakovaně najevo, že v občanském soudním řízení soudy musí vytvořit prostor pro kontradiktorní uplatnění návrhů a důkazů, které se vztahují k rozhodování soudů (srov. např. nález sp. zn. I. ÚS 2569/07 dostupný v el. podobě na <http://nalus.usoud.cz> a další), neboť koncept spravedlivého procesu zahrnuje také právo na kontradiktorní řízení.“

V předmětných věcech však žalobce s rozhodnutím věci bez nařízení jednání nesouhlasil.

3.7. Právní úprava přerušení řízení podle § 109 odst. 2 písm. c) o. s. ř.

Podle § 109 odst. 2 písm. c) o. s. ř. platí:

„Pokud soud neučiní jiná vhodná opatření, může řízení přerušit, jestliže

c) probíhá řízení, v němž je řešena otázka, která může mít význam pro rozhodnutí soudu, nebo jestliže soud dal k takovému řízení podnět.“

Přerušení řízení je dalším naprosto běžným procesním institutem. Má sloužit mj. k prosazení zásady hospodárnosti řízení. V předmětných věcech však řízení přerušena nebyla, v důsledku čehož opět dochází k zatížení účastníků řízení, obecného soudu i Ústavního soudu, který rozhoduje o ústavních stížnostech.

3.8. Právní úprava povinností soudce

Podle § 79 odst. 1 ZSS platí:

„Soudci a přísedící jsou při výkonu své funkce nezávislí a jsou vázáni pouze zákonem. Jsou povinni vykládat jej podle svého nejlepšího vědomí a svědomí a rozhodovat v přiměřených lhůtách bez průtahů, nestranně a spravedlivě a na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem.“

Dále podle § 80 odst. 3 ZSS platí:

„Soudce je povinen vykonávat svou funkci v souladu se zájmem na řádném výkonu soudnictví. Při své rozhodovací činnosti soudce zejména

a) je povinen poskytnout každému účastníku řízení nebo straně soudního řízení anebo jejich zástupcům plnou možnost k uplatnění jejich práv; nesmí však od nich, s výjimkou případů stanovených zákony o řízení před soudy, jednostranně přijímat nebo jim podávat informace nebo s nimi jednat o skutkové podstatě projednávané věci nebo o procesních otázkách, které na ni mohou mít vliv,

b) dbá o to, aby jeho rozhodnutí bylo srozumitelně a pečlivě odůvodněno.“

Moc soudní slouží k ochraně práv a oprávněných zájmů nositelů hmotných práv. Právo procesní pak má mj. sloužit k úpravě postupu soudů při této činnosti. Procesní právo by mělo být vykládáno tak, aby byl garantován přístup účastníků řízení k soudu a dále tak, aby účastníci řízení mohli v řízení řádně uplatňovat svá práva.

Za výše uvedeným účelem je soudcům předepsáno, aby postupovali takovým způsobem, který je v dané věci zřejmě nejvhodnějším. Procesní předpisy by proto neměly být interpretovány způsobem, jakým ještě případně z hlediska svého textu být vykládány mohou.

Podle § 82 ZSS konečně platí:

„(1) Soudce nese odpovědnost za svou odbornou úroveň při výkonu soudcovské funkce.

(2) Soudce je povinen dbát soustavným vzděláváním o prohlubování svých odborných právních a dalších znalostí potřebných pro řádný výkon funkce. K tomu vedle samostatného studia využívá zejména vzdělávací akce, organizované Justiční akademií, případně soudy a vysokými školami.“

Soudce by tak měl být mj. znalý i judikatury soudů vyšších stupňů a Ústavního soudu, přičemž touto judikaturou by se v mezích své nezávislosti měl i řídit.

IV. Trestněprávní hodnocení

Oznamovatel má za to, že řízení před soudem by zejména mělo být spravedlivé, v průběhu řízení by pak zejména měla být chráněna procesní práva účastníků řízení. Soudní řízení by zkrátka mělo být vedeno způsobem, který řízení nezatíží procesními vadami (které nadto nejsou dány objektivními příčinami). Je-li vedeno řízení konkrétním soudcem jinak, jsou tím zejména zasažena práva účastníků řízení. Pokud se jedná o excés ojedinělý (a nikterak výrazný), bude namíste dovozovat kárnou odpovědnost konkrétního soudce. Pokud však

soudce soustavně (a zejména závažně) porušuje práva účastníků řízení v desítkách případů, je dle názoru oznamovatele třeba dovozovat i trestněprávní odpovědnost konkrétního soudce.

Skutečnosti uvedené shora v části II tohoto trestního oznámení mohou nasvědčovat závěru, že k závažnému porušování procesních práv žalobců dochází v předmětných případech nejméně v desítkách případů. Nejedná se přitom o práva podružná, ale o práva vycházející z ústavního pořádku České republiky (zejména práva na zákonného soudce a právo na veřejné projednání věci).

S ohledem na soustavnost takového jednání pak již dle názoru oznamovatele není možno hovořit jen o „pouhém“ výkladovém excesu.

Dle § 127 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „TZ“), je soudce úřední osobou. Dle § 330 odst. 1 TZ platí: *„Úřední osoba, která při výkonu své pravomoci z nedbalosti zmaří nebo podstatně ztíží splnění důležitého úkolu, bude potrestána odnětím svobody až na jeden rok nebo zákazem činnosti.“* Dle odst. 2 platí: *„Odnětím svobody až na tři léta nebo zákazem činnosti bude pachatel potrestán, a) způsobí-li činem uvedeným v odstavci 1 vážnou poruchu v činnosti orgánu státní správy, územní samosprávy, soudu nebo jiného orgánu veřejné moci, b) způsobí-li takovým činem vážnou poruchu v činnosti právnické nebo fyzické osoby, která je podnikatelem, c) způsobí-li takovým činem značnou škodu, nebo d) zajistí-li takovým činem jinému značný prospěch.“* Dle odst. 3 pak platí: *„Odnětím svobody na jeden rok až pět let bude pachatel potrestán, a) způsobí-li činem uvedeným v odstavci 1 škodu velkého rozsahu, nebo b) zajistí-li takovým činem jinému prospěch velkého rozsahu.“*

Oznamovatel je toho názoru, že nezákonným postupem JUDr. Michala Holuba spolu s osobou předsedy soudu, který vydal změnu rozvrhu práce, popsáním v části II tohoto trestního oznámení mohla být citovaná skutková podstata trestného činu maření úkolu úřední osoby z nedbalosti naplněna. Není totiž pochyb o tom, že vedení soudního řízení soudcem a vydávání rozhodnutí v takovém řízení je výkonem jeho pravomoci jako úřední osoby. S ohledem na skutečnost, že JUDr. Holub zásadně pochybil ve značném množství soudních řízení, nelze dle názoru oznamovatele ani vyloučit to, že tímto postupem bylo zmařeno nebo podstatně ztíženo splnění důležitého úkolu, který soudní moc v demokratickém právním státu má. Tímto úkolem je zejména prosazování spravedlnosti. Oznamovatel ponechává na orgánech činných v trestním řízení, zda se případně jejich činností nepodaří zajistit důkazy, na jejichž základě tyto dojdou k závěru, že mohly být naplněny i skutkové podstaty jiné (např. § 329 TZ).

Lze shrnout, že shora uvedeným jednáním JUDr. Michala Holuba spolu s osobou předsedy soudu mohly být naplněny znaky skutkové podstaty trestného činu maření úkolu úřední osoby z nedbalosti (§ 330 TZ), případně znaky skutkové podstaty trestných činu jiných (např. 329 TZ).

Jeví se důvodní podezření z organizovaného porušování důležitých povinností soudu, protože je zřejmé, že JUDr. Michal Holub potřebuje pro své rozhodování pomoc předsedy soudu. Nedá se vyloučit, že konání JUDr. Michala Holuba je motivované snahou o získání prospěchu

pro bankovní subjekty vystupující v pozici odpůrců – žalovaného. Je nezbytné, aby orgány činné v trestním řízení objasnily důvody, pro které JUDr. Holub si nechal předsedou soudu přidělit věci, které by jinak byly rozděleny mezi vícero soudců a soudní oddělení rejstříku C, při současném přidělení všech věcí ve stádiu návrhu na vydání elektronického platebního rozkazu již od 1.11.2012. JUDr. Michal Holub tímto způsobem koncentruje pod svou přímou kontrolu registru CEPR (vyšších soudních úředníků ve stádiu vyřizování návrhu na vydání elektronického platebního rozkazu v registru CEPR) i rozhodování (v stádiu po novém zápisu věci nevyřízené vydáním elektronickým platebním rozkazem do registru C) v jediném soudním oddělení 49 C pro vrácení bankovních poplatků. Vzhledem k tomu, že ve všech věcech týkajících se vrácení bankovních poplatků, se vyjádřil a neustále v následných rozsudcích opakovaně vyjadřuje, že je nemožné od soudu očekávat, že budou podléhat různým populistickým trendům, které jsou momentálně v určitém čase v mediálním obrazu dočasně populární, vyvolává pochybnosti o tom, jestli takovýto soudce je nejen schopný, ale i ochotný rozhodovat spravedlivě, nestranně a dodržovat ústavní zásady práva na zákonného soudce. Z toho důvodu je nezbytné objasnit, zda JUDr. Holub tímto způsobem, jelikož je současně i místopředsedou OS pro Prahu 5 nezneužívá kumulaci své rozhodovací pravomoci, jako orgán správy soudu v kombinaci s rozhodovací pravomocí typově a věcně shodných konkrétních věcí.

V.

Oznamovatel v této souvislosti žádá orgány činné v trestním řízení, aby objasnily, zda výše popsaným jednáním nedošlo k naplnění skutkové podstaty uvedeného trestného činu.

Oznamovatel tímto podle ust. § 158 odst. 2 druhá věta trestního řádu žádá o vyrozumění o učiněných opatřeních. Rovněž žádá o doručení eventuálního usnesení o odložení věci či o vyrozumění o eventuálním odložení věci podle ust. § 159a odst. 6 trestního řádu.

Oznamovatel je připraven na vyžádání poskytnout veškerou součinnost.

BSP Lawyer Partners a.s.